

баба Рада ся събуди като отъ сънъ; никой никого не виждаше; никой отъ никого помощь не чакаше и сѣкый вѣрѣше дѣ очи му виждатъ и търсеше спасение.

Мѣжду това кога сичко бѣше въ пламакъ и злодѣйцы-тѣ бѣхъ придадени въ грабежъ, таенъ непознатъ, въ черно обличенъ, човѣкъ прискочи прѣзь плета и легна мѣжду камѣнака; полека-лека той ся влачѣше и ся услушваше да чуе, кое дѣ що става. Той ся приближи до земника, исправи ся слуша, нѣ сичко бѣше напразно. Отъ шумъ що ставаше около него не можеше да чуе нищо.

—Черне! повыка той, като виде куче-то ходи по двора.

Куче-то, като позна спасителный гласъ, приближи ся, начна да мириши и да скача около него.

—Шьдъ, Черню! произнесе непознатый, като го улови за мусурж-тж, и като че искаше да го попыта: дѣ ся твой-тѣ ступани.

Куче-то позна; то ся дръпна отъ ржж му затече ся около подземю-то и зе да рови и да скымчи.

—Тѣ ся тамъ, радостно той произнесе и ся упжти крачешкомъ излекычка кѣмъ онаж стра-нж. Той ся прислушва и чува жалны гласове, размѣсены съ плачове; той ся сега не плаши отъ кръвницы, що ся на около; кръвь-тж му кипи, и съ бѣрзость, като допыпа съ двѣ-тѣ си